

Утопия, фантастика, митове.

"И ти ли, Бруте?"

Красномир Крачунов^x

Казват, тези думи извикал Цезар, когато видял сред тълпата убийци доведения си син. Но аз се съмнявам, че наистина ги е изрекъл. И както съм си инат твърдо реших да науча истината. Отидох при Жорж и разкрих намерението си. Той ме погледна особено. Премига няколко пъти, а после обяви:

- Няма начин – обяви той и погледът му стана някак си влажен, - местата са заети до края на десетилетието. Все важни личности са се вредили. Как да те намърдам?

- Ти знаеш по-добре. Направи го, а аз ще намеря начин да ти се отблагодаря. Подобаващо.

След седмица той се обади:

- Идвай, днес се откри възможност.

Крила ми поникнаха – отлетях и на сутринта се намерих пред аппарата.

Стройна жена на средна възраст и с очила – така изглеждаше достатъчно строга, се захвана да ни въвежда в психопътешествието.

- Правилата са строги и прости. Вие – и да искате не можете друго – гледате и запомняте. Важно е да не се вживявате особено – на двама-трима ваши предшественици се случиха не приятни неща: изглежда прекалено много се превъплътиха в протообраза и доста се потрудохме преди да възстановим статуквото.

Тя се поусмихна загадъчно – явно с удоволствие си спомняше неприятностите на другите. Щях да я обвиня в гавра с личността, но какво толкова ме засяга – с мен това няма да се случи... Тук се сетих, че тя не бе уточнила подробности. Аха да я питам, но един груб нахалник зад мен с висок и прегракнал глас - сигурно е препил снощи, - пресече из основи намерението.

- Карай по същество, маце – занарежда по мъжки той, - стига си ни баламосвала с разни нещастници. Който пострада, сам си е виновен, да не е прескачал насам.

Лицето ѝ се стегна и тя с монотонен глас прочете инструкциите. Като за пеленачета бяха – стоиш си в машината и гледаш с вътрешния си поглед. Накъде? Така бих се запитал, но в едно бях сигурен – миналото ще се появи пред мен... пред нас, де.

Всъщност сега гледах в друга посока и то доста съществена. Пътеводителката ни представляваше съблазнително същество и аз се позамислих над въпроса... Дали щях да я вкарам в... Заразработвах възможните похвати към стратегията си за прелъстяване, когато тя мина съвсем близо до мен и аз възприех с висша наслада финия аромат на живото тяло и елегантното облекло, което с леко мръдване на въображение си представях как разсъбличам.

Миг продължиха мечтите ми, миг продължи преходът и се озовах в друга обстановка.

Определено не бях в моето тяло. Чувствах се неудобно. Стъпвах предпазливо с левия крак - нещо ме болеше петата и, не аз, а другият, в чието съзнание се бях вселил, гледаше да го предпазва; сигурно и не подозираше, какво го чака след малко. Дали това беше Цезар? Постепенно моето „аз” се вля в другото „аз” и заживях чуждия, сега вече само мой живот. Но кой бях аз? Главата ме болеше. Снощи бях прекалил с виното – амфората носеше гръцки печат и благоухаеше на изискани аромати. А какви жени имаше около мен! А сега се чувствах като подметката на военния си сандал – изтъркана и затъпкана до отврат.

Трябваше да си спомня нещо важно. Гордиан се беше навел над мен и с гадния си дъх на чесън нещо шептеше... Пази се, хъркаше той в ухото ми, от което ми се повдигаше дори сега, утре те чака тежко изпитание. Рубикон е нищо. Море ще ти препречи пътя. Попитах го коя гадателка му е пяла, а той се захили сатирично и похотливо. Няма да си признае... После се килнах в скута на Марция и тя ме приспа като малко бебе.

Някакъв коридор ме обгърна с влажната си полутъмнина.

Замяркаха се разни лица, макар около мен да нямаше никой. Познати ми бяха, ама така и не намерих подходящите имена.

Вестта да ме сграбчи за косата и да тегли докато изтегли забравата. Кой съм аз?! Защо така ме мъчи господарката?

Завих по дълъг коридор и пред мен се мярна светло петно. Слънцето светеше като бясно. Притворих очи. И тогава ме завъртя един вихър... Разярени хора тичаха край мен и груби викове ме върнаха в действителността. Така и не разбрах какво ставаше. Някой крещеше от болка, а другите го мушкаха с ножове и яростно викаха: „Така се пада на тирана!“ „Умри гадино!“ и други подобни безсмислици.

Завъртях се и побягнах. Заловят ли ме – и мен ще впишат в групата убийци. Краката ми летяха като крила. За страхлив – не съм страхлив, но защо да плащам за чужди грехове. На площада едва се поемах дъх, а вече някакъв дрипльо ме дърпаше за тогата и жадно питаше: „Кого убиха?“ „Кого?..“

- Че да не съм бил там, че да знам – сопнах се аз и се изтръгнах от хлъзгавите му ръце.

Срещнах погледа му и в стомаха ми се надигна отвратителна вълна...

И с пяната ѝ се върнах в нормалния свят. Самопроизволно? Или ме изхвърлиха?.. Или повече от този човек нямаше нищо? Но повдигането в стомаха си остана. Нищо че в стаята се бе настанила ярката светлина на Слънцето и щедро огряваше плодородното тяло на архивната служителка.

Тя ми се усмихна ведро.

- Постигнахте ли целта си? – гласът ѝ звучеше приятно, а не както в началото служебно. – Изглеждате ми уморен?

- Колко време...

- Десетина минути... по-точно осем и малко... Постигнахте ли целта си?

Каква цел бе? Искаше ми се да зарева. Толкова труд толкова пари, а чух само крясъци; римската ми част побягна и не чу какво вика Цезар; за какво му беше – искаше да си живее човечецът и друго не го интересуваше. И да бе викнал Цезар „И ти ли, Бруте!“ и да не бе викнал, животът му по-добър нямаше да стане. А аз се бях паднал в един страхливец – побягна веднага. В едно бях сигурен – няма да провалям историята. Така съм я учил така ще твърдя!

- Гледаше гордо и онези от страх едва не избягаха. А Брут го намушка и тогава се нахвърлиха останалите. Беше страшна гледка.

Тя ме стрелкаше с очи и насмешливо се усмихваше. Дали пък не знаеше истината?

Не издържах и сълзи се появиха по очите ми. Махнах с ръка, извърнах се и побързах да се махна. Още една легенда премина проверката на времето и оцеля.

До кога ли?

Красномир Крачунов е сътрудник в Нов български университет. Той е известен преводач и автор на научно-фантастични романи, повести и разкази, носител на награди.